

Arrest

nr. 349 397 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100 A
1853 Grimbergen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 juni 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 juni 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juni 2026 met nr. 348 720, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de bijlage 13septies, werd verworpen

Gelet op de beschikking van 22 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2026 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGAMAN, die *loco* advocaat K. LAUWENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 26 mei 2026 te Schaarbeek geïnterpelleerd door de politie na betrapting op heterdaad wegens diefstal met geweld.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 26 mei 2026 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.3. De terugnameverzoeken die naar verschillende lidstaten werden verzonden, werden respectievelijk afgewezen door de Nederlandse autoriteiten op 1 juni 2026 en door de Duitse autoriteiten op 5 juni 2026.

1.4. De gemachtigde van de minister trof op 5 juni 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van plaats op datum en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: A.(…)

voornaam: Z.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: **Algerije**

In voorkomend geval, alias: A.(…) A.(…), °(…) Algerije; A.(…) A.(…), °(…) Algerije; A.(…) A.(…), °(…) Algerije; A.(…) A.(…), °(…) Algerije; A.(…), Z.(…) °(…); T.(…), M.(…) °(…) Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Polbruno op 26.05.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld.

Volgens het administratief verslag TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 22.02.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld en belaging.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel West op 20.02.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van bezit van verdovende middelen (cocaïne).

Gezien de ernst, de maatschappelijke impact én de herhaling van de feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart op 26.05.2026 aan de PZ Polbruno dat hij sinds enkele maanden in België is voor vakantie. Uit het administratief dossier blijkt echter dat hij al op zijn minst sinds 2019 in België verblijft. Er is geen bewijs voorhanden dat betrokkene sindsdien het land verlaten heeft. Hij verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij bij een eerdere interceptie (dd. 20.02.2025 PZ Brussel West) verklaarde dat hij diabetes heeft. Het dossier bevat geen enkel stuk waaruit blijkt dat betrokkene omwille van zijn medische situatie niet zou kunnen reizen. Evenmin ligt er een begin van bewijs voor waaruit zou moeten blijken dat hij niet in het land van herkomst opgevolgd kan worden en ginds de nodige medicatie niet kan verkrijgen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene verblijft bovendien al enkele jaren in België en diende tot op heden geen aanvraag tot medische regularisatie in.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene zich op 23.09.2025 aanbood bij de gemeente Evere om een wettelijke samenwoning te laten registreren met een Belgische vrouw. Tot op heden blijkt er echter geen wettelijke samenwoning geregistreerd te zijn. Bovendien maakte betrokkene tijdens zijn laatste interceptie geen melding meer van een eventuele partner. Alleszins geeft een intentie tot wettelijke samenwoning niet automatisch recht op verblijf. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene haalde bij zijn laatste interceptie op 26.05.2026 geen vrees aan voor een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijken er eurodac hits te zijn voor Nederland en Duitsland. Uit het dossier blijkt niet dat in een van deze landen nog een verzoek tot internationale bescherming zou lopende zijn, noch dat aan betrokkene in een van deze landen een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend. Betrokkene diende tot op heden nooit een VIB in in België. Hieruit kan worden afgeleid dat er geen ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaarde op 26.05.2026 aan de PZ Polbruno dat hij sinds 'enkele maanden' in België verbleef. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: (alias): A.(...) A.(...), °(...) Algerije; A.(...) A.(...), °(...) Algerije; A.(...) A.(...), °(...) Algerije; A.(...) A.(...), °(...) Algerije; A.(...), Z.(...) °(...); T.(...), M.(...) °(...) Algerije

De betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door zich als minderjarige voor te doen toen hij geïntercepteerd werd op 19.10.2019 en 23.10.2019. In zijn beslissing van 28.10.2019 oordeelde de dienst Voogdij echter dat de betrokkene meerderjarig was.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

7° Betrokkene heeft tijdens zijn ondervraging met dat punt, verborgen dat hij zijn vingerafdrukken heeft gegeven in een andere lidstaat

na een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 26.05.2026 dat zijn vingerafdrukken reeds in Nederland en Duitsland werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijken er Eurodac hits te zijn voor Nederland en Duitsland. Uit het dossier blijkt niet dat in een van deze landen nog een verzoek tot internationale bescherming zou lopende zijn, noch dat aan betrokkene in een van deze landen een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend.

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 26.05.2026 dat hij reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Nederland en Duitsland, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Polbruno op 26.05.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld.

Volgens het administratief verslag TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 22.02.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld en belaging.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel West op 20.02.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van bezit van verdovende middelen (cocaïne).

Gezien de ernst, de maatschappelijke impact én de herhaling van de feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijken er eurodac hits te zijn voor Nederland en Duitsland. Uit het dossier blijkt niet dat in een van deze landen nog een verzoek tot internationale bescherming zou lopende zijn, noch dat aan betrokkene in een van deze landen een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend. Betrokkene diende tot op heden nooit een VIB in in België. Hieruit kan worden afgeleid dat er geen ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij bij een eerdere interceptie (dd. 20.02.2025 PZ Brussel West) verklaarde dat hij diabetes heeft. Het dossier bevat geen enkel stuk waaruit blijkt dat betrokkene omwille van zijn medische situatie niet zou kunnen reizen. Evenmin ligt er een begin van bewijs voor waaruit zou moeten blijken dat hij niet in het land van herkomst opgevolgd kan worden en ginds de nodige medicatie niet kan verkrijgen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene verblijft bovendien al enkele jaren in België en diende tot op heden geen aanvraag tot medische regularisatie in.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaarde op 26.05.2026 aan de PZ Polbruno dat hij sinds 'enkele maanden' in België verbleef. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: (alias): A.(...) A.(...), °(...) Algerije; A.(...) A.(...), °(...) Algerije; A.(...) A.(...), °(...) Algerije; A.(...) A.(...), °(...) Algerije; A.(...), Z.(...) °(...); T.(...), M.(...) °(...) Algerije

De betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door zich als minderjarige voor te doen toen hij geïntercepteerd werd op 19.10.2019 en 23.10.2019. In zijn beslissing van 28.10.2019 oordeelde de dienst Voogdij echter dat de betrokkene meerderjarig was.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

7° Betrokkene heeft tijdens zijn ondervraging met dat punt, verborgen dat hij zijn vingerafdrukken heeft gegeven in een andere lidstaat na een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 26.05.2026 dat zijn vingerafdrukken reeds in Nederland en Duitsland werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijken er Eurodac hits te zijn voor Nederland en Duitsland. Uit het dossier blijkt niet dat in een van deze landen nog een verzoek tot internationale bescherming zou lopende zijn, noch dat aan betrokkene in een van deze landen een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend.

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 26.05.2026 dat hij reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Nederland en Duitsland, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Polbruno op 26.05.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal met geweld.

Volgens het administratief verslag TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 22.02.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal met geweld en belaging.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel West op 20.02.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van bezit van verdovende middelen (cocaïne).

Gezien de ernst, de maatschappelijke impact én de herhaling van de feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, B.(...) J., attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het gesloten centrum 127bis

de betrokkene, A.(...), Z.(...), te weerhouden in de lokalen van het centrum 127bis.

(...)”

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 5 juni 2026 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker werd hiervan op 18 juni 2026 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de PZ Polbruno op 26.05.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A.(...)

voornaam : Z.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Algerije

In voorkomend geval, alias: A.(...) A.(...), °(...) Algerije; A.(...) A.(...), °(...) Algerije; A.(...) A.(...), °(...) Algerije; A.(...) A.(...), °(...) Algerije; A.(...), Z.(...) °(...); T.(...), M.(...) °(...) Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05.06.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Polbruno op 26.05.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld.

Volgens het administratief verslag TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 22.02.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld en belaging.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel West op 20.02.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van bezit van verdovende middelen (cocaïne).

Gezien de ernst, de maatschappelijke impact én de herhaling van de feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart op 26.05.2026 aan de PZ Polbruno dat hij sinds enkele maanden in België is voor vakantie. Uit het administratief dossier blijkt echter dat hij al op zijn minst sinds 2019 in België verblijft. Er is geen bewijs voorhanden dat betrokkene sindsdien het land verlaten heeft. Hij verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij bij een eerdere interceptie (dd. 20.02.2025 PZ Brussel West) verklaarde dat hij diabetes heeft. Het dossier bevat geen enkel stuk waaruit blijkt dat betrokkene omwille van zijn medische situatie niet zou kunnen reizen. Evenmin ligt er een begin van bewijs voor waaruit zou moeten blijken dat hij niet in het land van herkomst opgevolgd kan worden en ginds de nodige medicatie niet kan verkrijgen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene verblijft bovendien al enkele jaren in België en diende tot op heden geen aanvraag tot medische regularisatie in.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene zich op 23.09.2025 aanbood bij de gemeente Evere om een wettelijke samenwoning te laten registreren met een Belgische vrouw. Tot op heden blijft er echter geen wettelijke samenwoning geregistreerd te zijn. Bovendien maakte betrokkene tijdens zijn laatste interceptie geen melding meer van een eventuele partner. Alleszins geeft een intentie tot wettelijke samenwoning niet automatisch recht op verblijf. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene haalde bij zijn laatste interceptie op 26.05.2026 geen vrees aan voor een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijken er eurodac hits te zijn voor Nederland en Duitsland. Uit het dossier blijkt niet dat in een van deze landen nog een verzoek tot internationale bescherming zou lopende zijn, noch dat aan betrokkene in een van deze landen een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend. Betrokkene diende tot op heden nooit een VIB in in België. Hieruit kan worden afgeleid dat er geen ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

1.6. Verzoeker diende op 8 juni 2026 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (en nietigverklaring) in tegen de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies).

1.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwierp de in punt 1.6. vermelde vordering in zijn arrest van 19 juni 2026 (RvV 19 juni 2026, nr. 348 720).

2. Over de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Het verzoekschrift betreft blijkens zijn titel een "vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring" en werd ingediend op 19 juni 2026. De indiening dateert dus van na de inwerkingtreding van de RvV-wet, die op 19 juni 2026 in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd (cf. artikel 5.13 RvV-wet, B.S. 19 juni 2026) zodat het beroep als een "vordering tot nietigverklaring" dient te worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 1.9, eerste lid, 1° van de RvV-wet.

2.2. De vordering blijkt zowel gericht te zijn tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) - thans de eerste bestreden

beslissing -, die op 5 juni 2026 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, als tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) - thans de tweede bestreden beslissing -, die op 18 juni 2026 aan verzoeker ter kennis werd gebracht.

2.3. Omdat de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) een “*verwijderingsbesluit*” betreft in de zin van artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep volgens de urgente procedure behandeld. Van de (tijds) indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit gaat krachtens de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit (artikel 2.31, §5 van de RvV-wet).

2.4. Aangezien onderhavig beroep van rechtswege schorsende werking heeft, is de vordering tot schorsing, waarmee het beroep tot nietigverklaring gepaard gaat, doelloos. De behandeling van de vordering tot schorsing kan verzoeker geen bijkomend voordeel opleveren. Er wordt bijgevolg enkel uitspraak gedaan over de vordering tot nietigverklaring.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn beroep zowel richt tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) als tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

3.2. Artikel 2.16 van de RvV-wet, dat de “(v)oorwaarden van het verzoekschrift” vastlegt, bepaalt het volgende:

“§ 1. Het verzoekschrift moet op straffe van niet-ontvankelijkheid:

1° een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen;
(...)”

Artikel 2.18, eerste lid van de RvV-wet bevat op zijn beurt de definitie van een “ontvankelijk middel”:

“Een ontvankelijk middel bestaat uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending aangevoerd wordt en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.”

3.3. Verzoeker citeert de beslissing van de gemachtigde van de minister tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) integraal in zijn verzoekschrift, maar verzuimt om tegen deze beslissing enig middel te ontwikkelen. Er wordt met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13sexies) nergens uiteengezet welke bepaling of beginsel geschonden is, noch de wijze waarop deze bepaling of dit beginsel geschonden zou zijn. De vereiste om een middel voldoende duidelijk en nauwkeurig in het verzoekschrift te formuleren, strekt ertoe het tegensprekelijke karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de overige partijen te waarborgen. Bij gebrek aan enig middel in het verzoekschrift volgt dat de vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing onontvankelijk moet worden verklaard (cf. RvS 10 maart 2022, nr. 253.186).

3.4. De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre deze het inreisverbod (bijlage 13sexies) tot voorwerp heeft.

4. Onderzoek van het beroep tegen de bijlage 13septies

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“De bestreden beslissing beval het verlaten van het Belgische grondgebied op grond van de volgende motivering:

“[...]”

Dergelijke zeer beperkte motivering strookt echter niet met de werkelijkheid en kan bijgevolg geenszins naar recht een bevel tot verlaten van het grondgebied verantwoorden.

Naast het aanduiden van de meest toepasselijke wettelijke bepaling van art. 3 Vw., dienen op grond van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 eveneens de feitelijke gegevens te worden vermeld op grond waarvan de overheid meent dat één of meer weigeringsgronden kunnen worden ingeroepen.

Dienaangaande valt er onmiddellijk een bedenkelijke motivering op, immers men stelt letterlijk:

“Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ POLBRUNO op 26.05.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld. [...] Gezien de ernst, de maatschappelijke impact én de herhaling van de feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker al schuldig wordt geacht nog vooraleer dit onderzoek wordt afgesloten.

Verzoeker werd nochtans verhoord en betwistte deze vermeende feiten van diefstal met geweld.

Ook de Onderzoeksrechter had hier vermoedelijk oren naar gelet op het feit dat verzoeker in vrijheid werd gesteld onder voorwaarden en louter in verdenking werd gesteld (stuk 8), hetgeen voor alle duidelijkheid nog geen schuld impliceert.

Hoe dan ook noopt dit alles tot verder (grondig) onderzoek dat eerst zal moeten worden afgewacht alvorens te oordelen.

Het valt te betreuren dat verzoeker na diens verhoor niet effectief in vrijheid werd gesteld doch daarentegen onmiddellijk de bestreden beslissing betekend kreeg.

Uit deze motivering kan alleszins niet worden afgeleid waarom verzoeker dient te worden teruggeleid zonder dat een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, bij voorkeur na afloop van het nog te voeren onderzoek.

Bovendien is de motivering ook manifest onjuist: men stelt verderop dat verzoeker niet zou hebben verklaard "om een gezinsleven in België te hebben". Verzoeker heeft echter wel degelijk een gezinsleven in België, eens te meer gelet op zijn wettelijke samenwoning met diens partner [S.N.] (zie infra).

Ook stelt men geheel ten onrechte "Tot op heden blijkt er echter geen wettelijke samenwoning geregistreerd te zijn". Immers, inmiddels is dit wel degelijk het geval, zoals verzoeker kan aantonen aan de hand van het bewijs van registratie van wettelijke samenwoning (stuk 10)

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet naar recht verantwoord, onjuist, minstens onzorgvuldig.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

4.2. De Raad stelt vast dat het eerste middel nagenoeg identiek is aan het middel uit het verzoekschrift dat op 8 juni 2026 werd ingediend. Verzoekers kritiek werd reeds besproken in het arrest van 19 juni 2026 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging werd verworpen (RvV 19 juni 2026, nr. 348 720, zie punt 1.7.). Ook verwerpingsarresten hebben gezag van gewijsde tussen de partijen. Dit gezag van gewijsde strekt zich uit tot de onverbreekelijke met het *dictum* verbonden motieven. In zijn verwerpingsarrest stelde de Raad hieromtrent het volgende:

"(...)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.3.6. Allereerst stelt de Raad eveneens vast dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...);

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)."

De Raad merkt meteen op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° of 3° van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. In deze zin verwijst verzoekende partij naar de artikelen 6 en 8 van het EVRM waar de Raad verder in het arrest nader op ingaat.

Daarnaast betwist verzoekende partij nergens dat zij onder meer niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum of enige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier, is dit ook duidelijk het geval en verzoekende partij betwist dit ook al evenmin.

2.3.7. De Raad benadrukt daarnaast ook evenzeer dat de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel is en geen strafrechtelijke maatregel die ertoe strekt gedrag te bestraffen. Het is een administratieve maatregel op verblijfsvlak die door een administratieve overheid wordt opgelegd. Het vermoeden van onschuld verhindert bijvoorbeeld verwerende partij niet om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot de feiten zelfs indien die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

2.3.8. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat zij nog niet veroordeeld werd voor de feiten waar zij laatst voor staande werd gehouden en bovendien werd de uitkomst van een dergelijk onderzoek niet afgewacht alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Zelfs het gegeven dat verzoekende partij (nog) niet definitief werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet belet, ten overvloede, verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

(...)"

4.3. Verzoeker verwijst in zijn eerste middel naar een 'nieuw' element dat niet werd opgenomen in zijn verzoekschrift van 8 juni 2026. Dit 'nieuwe' element betreft het bewijs van registratie van de wettelijke samenwoning van verzoeker met mevrouw S. N. te Charleroi d.d. 18 juni 2026 (Verzoekschrift, bijlage 10), waarvan ter terechtzitting een leesbaar exemplaar wordt neergelegd. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker door dit stuk thans aan te brengen onmogelijk een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of een schending van de (materiële) motiveringsplicht aannemelijk kan maken. Dit 'nieuwe' gegeven dateert immers van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde hiermee onmogelijk rekening kon houden. Bijgevolg is het middel weinig relevant in het licht van de in het eerste middel geschonden geachte beginselen.

4.4. Ten overvloede wijst de Raad er samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie te Schaarbeek op 26 mei 2026 uitdrukkelijk ontkende enige duurzame relatie of familieleden te hebben in België. Uit het proces-verbaal van zijn interpellatie, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt namelijk dat verzoeker als volgt antwoordde op de vragen over zijn gezinsleven in België:

"(...)

Droit d'être entendus (12) Code:

Avez-vous un(e) partenaire avec qui vous avez une relation durable ou des enfants en Belgique? Si oui, qui?

Réponse: Non

Droit d'être entendus (13) Code:

Avez-vous des membres de famille en Belgique? Si oui, qui?

Réponse: Non

Droit d'être entendus (14) Code:

Avez-vous des membres de famille dans votre pays d'origine? Si oui, qui?

Réponse: Oui

Commentaire: Mes parents

(...)"

4.5. Ondanks het feit dat verzoeker ontkent een gezinsleven te hebben, werd in de beslissing op basis van de beschikbare gegevens in het administratief dossier het volgende gesteld:

"Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene zich op 23.09.2025 aanbood bij de gemeente Evere om een wettelijke samenwoning te laten registreren met een Belgische vrouw. Tot op heden blijkt er echter geen wettelijke samenwoning geregistreerd te zijn. Bovendien maakte betrokkene tijdens zijn laatste interceptie geen melding meer van een eventuele partner. Alleszins geeft een intentie tot wettelijke samenwoning niet automatisch recht op verblijf. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

4.6. Verzoeker toont in zijn eerste middel niet aan dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan of dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. Door enkele weken nadat hij ontkend had een gezinsleven te hebben hiervan enkele stukken neer te leggen, toont verzoeker niet aan dat de beoordeling van zijn situatie kaduuk is. Voor het overige wordt verwezen naar wat bij de bespreking van het derde middel wordt gesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

4.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“2) SCHENDING VAN ARTIKEL 6 EVRM

Door letterlijk te stellen: “werd de betrokkene op heterdaad betrappt op feiten van diefstal met geweld. [...] Gezien de ernst, de maatschappelijke impact én de herhaling van de feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”, wordt het vermoeden van onschuld dat aan verzoeker op grond van art. 6 EVRM wordt gewaarborgd manifest geschonden.

Niet alleen is dit onjuist, bovendien stelt verzoeker vast dat nergens de voorwaardelijke wijs werd gehanteerd. Nochtans is hij nog niet schuldig verklaard aan deze feiten inzake diefstal met geweld. De Onderzoeksrechter stelde verzoeker louter in verdenking en liet verzoeker vervolgens vrij. (stuk 6)

Verzoeker dient diens rechten te kunnen laten gelden m.b.t. dit zopas opgestarte strafdossier.

Enige schuldigverklaring is nog steeds niet aangetoond en de onschuld van verzoeker dient te allen tijde te worden vermoed.

Een vroegtijdige uitdrijving zou er echter voor zorgen dat verzoeker niet eens aanwezig kan zijn op diens proces m.b.t. deze beweerde feiten inzake diefstal met geweld (hetgeen op zich dan ook een schending is van diens recht op toegang tot de rechter). In dit geval zou dit zelfs betekenen dat verzoeker de gevolgen dreigt te ondergaan van een beslissing tot verwijdering grondgebied dewelke louter gesteund is op een strafzaak waarin nog geen definitief oordeel werd geveld.

De schending van artikel 6 EVRM is afdoende bewezen.

Het middel is ernstig en gegrond.”

4.8. Verzoekers tweede middel is identiek aan het middel dat in het verzoekschrift van 8 juni 2026 werd opgenomen. Zoals hierboven reeds aangehaald, belet het vermoeden van onschuld niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). In zoverre verzoeker dit in verband brengt met de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM, kan wederom worden verwezen naar wat in het verwerpingsarrest van 19 juni 2026 dienaangaande was opgenomen:

“(…)

2.3.9. Eveneens ten overvloede herinnert de Raad eraan dat beslissingen betreffende de toegang, het verblijf en de verwijdering van het grondgebied niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 6 van het EVRM.

Artikel 6, §3 van het EVRM waarborgt een beklaagde daarenboven enkel een doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure, maar geeft niet het recht om zelf te beslissen hoe deze verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel — zelf verweer voeren of zich laten verdedigen — impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend. Verzoekende partij kan naar België reizen, indien nodig. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij zich laat bijstaan door een advocaat. Uit niets blijkt dat deze de verdediging van de verzoekende partij in de strafprocedure niet naar behoren kan uitvoeren.

(…)”

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.9. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij formuleert zijn grief als volgt:

“Aangaande de mogelijkheid tot schending van artikel 8 EVRM stellen de bestreden beslissingen louter het volgende: “[...] Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene zich op 23.09.2025 aanbood bij de gemeente Evere om een wettelijke samenwoning te laten registreren met een Belgische vrouw. Tot op heden blijkt er echter geen wettelijke samenwoning geregistreerd te zijn. Bovendien maakte betrokkene tijdens zijn laatste interceptie geen melding meer van een eventuele partner. Allezins geeft een intentie tot wettelijke samenwoning niet automatisch recht op verblijf [...].”

Er dient te worden vermeld dat er op de Belgische Staat een onderzoeksplicht rust om zich ervan te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM is van openbare orde en direct toepasselijk in het intern Belgisch recht.

De RvV oordeelt in zijn arrest nummer 56.201 van 17 februari 2011 dat in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te

onderzoeken of er sprake is van een onrechtmatige inmenging. Hij plaatst zich hiervoor op het tijdstip waarop de administratieve beslissing is genomen.

Aangaande de begrippen privé-, familie- en gezinsleven stelt de RvV: "Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is" (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie."

Bij de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven wordt rekening gehouden met alle indicaties die worden aangebracht, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen familie (RvV 24 februari 2011, nr. 56.665; RvV 25 februari 2011, nrs. 56.778 en 56.792; RvV 4 april 2011, nr. 59.214).

Verzoeker kreeg toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Doch onder geen enkel beding kan worden getwijfeld aan het feitelijk gezin dat verzoeker vormde met zijn partner S. N.

Integendeel, verzoeker legde reeds op 20/01/2026 een verklaring van wettelijke samenwoning af ten overstaan van de gemeente EVERE waarbij deze aangaf een duurzame relatie te hebben en samen te wonen met mevrouw S. N. op het adres gelegen te 1140 EVERE, (...). **(stuk 4)**

Niet alleen was men dus geheel op de hoogte van het verblijf van verzoeker te EVERE, meer nog, uit brieven dd. 09/02/2026 **(stuk 5)** bleek dat een verder onderzoek door de gemeentelijke ambtenaar nodig was en dat deze periode zou lopen tot 20/03/2026.

Nadien ontvingen verzoeker een bijkomende brief dd. 16/03/2026 waarin de gemeentelijke ambtenaar stelde dat er nog een verlenging van deze termijn nodig was, doch dat deze onderzoekstermijn zou aflopen op 20/06/2026. **(stuk 6)**

Helaas kwamen de bestreden beslissing en inmiddels tussen deze plannen...

Ondertussen werd de wettelijke samenwoning echter ook definitief geregistreerd. (stuk 10)

Ten onrechte werd hiermee geen enkele rekening gehouden, ondanks het feit dat bijvoorbeeld het inreisverbod pas op 18/06/2026 aan verzoeker werd betekend, en men hier dus eveneens kennis van had.

Hoe dan ook, dit toont alvast aan dat de gemeente EVERE meer dan op de hoogte was van het verblijf van verzoeker te 1140 EVERE, (...), alsook van zijn duurzame relatie met mevrouw S. N.

In alle transparantie maakt verzoeker voor zoveel als nodig nog de inhoud van de verhoren over dewelke inmiddels plaatsvonden in het kader van dit onderzoek en waaruit van beide kanten deze uitdrukkelijke samenwoning en zelfs kinderwens blijkt. **(stuk 7)**

Ook de gevoegde brieven van S. N. spreken voor zich inzake haar intenties. **(stuk 9)**

Bovendien werd ook hier nergens rekening gehouden met de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer, waardoor mogelijks een iets kleinere impact op het privéleven weerhouden had kunnen worden. Nu koos men echter zonder meer voor gedwongen uitvoering en opsluiting, ondanks het bewezen gezinsleven van verzoeker.

Ook het inreisverbod verhindert de relatie en het eventuele herstel ervan.

De schending van artikel 8 EVRM is voldoende bewezen.

Het middel is ernstig en gegrond."

4.10. Ook wat de aangevoerde schending van het recht op gezinsleven betreft, kan in de eerste plaats worden verwezen naar de overwegingen uit het verwerpingsarrest van 19 juni 2026, waarin naar aanleiding van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM het volgende werd gesteld:

"2.3.10. Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing onder meer haar gezinsleven zou aantasten en verwijst hiervoor naar artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de

hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting. Verzoekende partij beroept zich op een partner en een wil om met haar wettelijk te gaan samenwonen. Daartoe heeft zij inderdaad een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd in oktober 2025. Deze verklaring gaf tot op heden echter geen aanleiding tot een daadwerkelijke registratie van deze wettelijke samenwoning vermits er ernstige vragen gerezen zijn bij de intenties van minstens één van de aanstaande partners. Het gezinsleven waar verzoekende partij zich op steunt, is dan ook op heden niet aangetoond. Bovendien geeft de wil tot samenwonen haar niet noodzakelijk ook recht op verblijf en kan zij desgevallend ook na een eventuele registratie van de wettelijke samenwoning verzoeken naar België terug te keren. Los daarvan, dient de Raad vast te stellen dat verzoekende partij in haar laatste gehoor geen enkele melding maakte van een duurzame relatie wat niet overeenstemt met haar overige en latere beweringen.

2.3.11. Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerde privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken voor die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd."

4.11. In zoverre verzoeker zich thans beroept op 'nieuwe' elementen met betrekking tot zijn recht op gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, met name getuigenissen van zijn partner en de registratie van zijn wettelijke samenwoning van 18 juni 2026 (Verzoekschrift, bijlagen 9 en 10), merkt de Raad op dat deze stukken geen overtuigend bewijs vormen van een beschermenswaardig gezinsleven en niet opwegen tegen de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde.

4.12. Ondanks de registratie van zijn verklaring van wettelijke samenwoning van 18 juni 2026, toont verzoeker niet aan dat hij thans op duurzame wijze een gezamenlijk huishouden heeft met zijn partner S. N. of dat er een band van afhankelijkheid zou bestaan. Ook de recente verklaringen van verzoekers partner vormen geen concreet bewijs van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven. De vaststelling dat verzoeker reeds geruime tijd illegaal op het grondgebied verblijft en bovendien gekend is voor strafbare feiten, houdt in dat de

vrijwaring van de openbare orde in zijn geval voorrang heeft op zijn private belangen, zoals het opstarten of verderzetten van het - kennelijk uiterst preciaire - gezinsleven met zijn partner.
Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN